

קורבן עולה

חיש התקדם אתה לבדך אתה לבדך.
 סביבך הכהנים מיחלים לצו האל, עלה אפוא
 הוי הקרבן אל מזבח האבן, הוי כבש
 הפדיון־פדותנו... ועלה איתן

אהבתנו נתונה לך ושירתנו הנחרת ב
 מדבר: הב לנו מים מתוך אפלת השרב.
 הער את המתים! התשובה הרינה בדמך, ואנו
 לא הרגנוך... לא רצחנו נביא

אלא כדי להעמיד במבחן את תחית המתים, בחן אתה, אפוא, אותנו
 באבק הפורח המתכתי ומות למען תדע
 עד כמה נאהבה... עד כמה נאהבה מות למען נדע
 איך נשטט ארצה לבה המלא מעל תפלתנו,
 רענן ודואב

לך צורת המשמעות. אל נא תשוב אפוא
 אל אברי גופך, את שמך השאר בתוך ההד
 כתאר לדבר־מה. היה איקונין לנבוכים
 תפארת לערים בלילות. היה שהיד ועד,
 את קלסתרן נטש.

באילו שלשה לאוים נכחש אפוא? מי יטהרנו
 זולתך? מי ישחררנו זולתך? הרי
 נולדת במקומנו שם. נולדת מן האור ומן
 האש. ואנו היה היינו נגרים מימנים
 ביצור צלבים. קח נא אם כן את צלכה והנשא לך
 מעל לכימה*

עוד עתידים אנו לומר: לא כשלת ואף אנו לא כשלנו. אם לא

*קבוצת כוכבים גדולה וצפופה במזל שור

יֵרֵד מֵטֶר הַמֶּתֵן נִמְתִּין לוֹ וְאֵת גּוֹפָהּ נִקְרִיב
 שְׁנִית. הֵן אֵין קָרְבָן זוֹלָתָהּ הוּא אֶהוּב
 הָאֱלֹהִים. הוּא יֵלֵד הַכְּלִינִיּוֹת. כִּמָּה פְּעָמִים עוֹד
 תָּשׁוּב וְאֵתָהּ חַי!

חֹשׁ הַתְּקֵדָם אֵתָהּ לְבִדָּהּ, הוּא מְטַאפּוֹרְתָנוּ
 הַיְחִידָה מֵעַל לַתְּהוֹם הַמְשׁוֹרְרִים. אֲנִי הַנְּבוּבִים
 הַנְּרִדְמִים עַל גְּבוֹת הַסּוּסִים... מִבְּקָשִׁים מִמֶּךָ נֶאֱמָנוֹת.
 הִיָּה נֶא נֶאֱמָן לְשׁוֹשְׁלַת וּלְשִׁלִּיחוֹת. הִיָּה נֶאֱמָן
 לְאֶגְדוֹת הַיְפּוֹת הִיָּה נֶאֱמָן!

וּבְאֵילוֹ שְׁלֶשֶׁה לְאוּיִם נִכְחָשׁ? הֲרֵי הַכּוֹכְבִים הֵם
 בִּידֵיהָ. הִיָּה נֶא סִימְנָנוּ הָאֲחֵרוֹן, הִיָּה מִבְּעֵנֵנוּ
 הָאֲחֵרוֹן בְּשִׁבְרֵי הָאֶלְפִיבִית "עוֹרְדָנוּ
 חַיִּים גַּם אִם מֵתִים הֵנּוּ". עַל דְּמָה סִמְכָנוּ
 נַחַה אוֹתָנוּ וְהָאֵר לָנוּ אֵת דְּמָה הַזֶּה!

אֵישׁ לֹא הַתְּנַצֵּל עַל הַפְּגִיעָה בָּהּ, כִּלְנֵנוּ אֶמְרָנוּ
 לְרוּמֵי: "לֹא הֵיָנוּ עֲמוֹ" וְהַסְּגֵרְנוּהָ לְתֵלִין,
 מַחֵל נֶא עַל בּוֹגְדָנוֹתָנוּ הַנִּקְלִית הוּא אַחֵינוּ
 לִינִיקָה. לֹא יִדְעָנוּ אֵת אֲשֶׁר יִקְרָה.
 הִיָּה אֶפּוֹא נְדִיב וּמְפִיִּס.

עוֹד נֶאֱמִין בְּחֻזֵן נֶאֱמִין בְּכִלּוֹלוֹת שְׁאִין מְשָׁלֵם
 שְׁבִין הַרוּחַ וְהַגּוֹף הַמְּקֵדֵשׁ, כֹּל פְּרָחֵי
 הָאֲדָמָה אֵין בְּהֵם דֵּי לְכַס כְּבוֹדָהּ
 קָלָה הָאֲדָמָה הַסְּתוּבָבָה וְעַפָּה כִּיּוֹנָה בְּשָׁמַיָּה
 הוּא קָרְבָנָנוּ הַיְפָה, עֲלֵה אֶפּוֹא בְּאֵשׁ לְהֵאִירָנוּ
 לְהוֹלֵד כּוֹכֵב רְחוּק.
 הַנֶּשֶׂא מְעֵלָה מְעֵלָה. הִיִּטְבַּת דְּבַר מֵאֵתָנוּ כְּשִׁירְדָת
 וְתֹאמֵר: "יֵשׁ לִי גּוֹף הַמֵּיִסֵּר אוֹתִי עַל קֶרְשִׁי
 הַצֵּלֵב". הֲרֵי אִם תְּדַבֵּר... תִּקּוּם וְתִתְגַּלֶּה אֲזוֹ

אמתנו, היה על כן חלום אותו נחלם. אל נא תהא בִּשְׂר וְדָם
וְאָף לֹא עֵץ. הִיָּה חִידָה מוֹרְדָת.

הִיָּה נָא חֲלִית הַקֶּשֶׁר הַסְּמוּיָה בֵּין אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם לְבִינֵינוּ. הַעֲנִינִים הַעֲקָרִים אֲפֹשֶׁר יִמְטִירוּ
מִתּוֹךְ פֶּתַחַי נִיבְקָה הַנְּעֻלָּה. הִיָּה אֹר הַבְּשׂוּרָה
וְכַתֵּב אֶת הַחֲזוֹן עַל פֶּתַח הַמְּעָרָה. נַחֲנוּ
בַדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר.

הִבֵּה יַחְגֹּג בָּהּ כָּל הַמּוֹרִיק: עֵץ
וְאָבֵן וְדַבָּרִים אוֹתָם שׁוֹכַח
הַפְּרָפֶר מַעַל לַפְּרַעְנוֹת הַזְּמַן בְּגֵדֵר שִׁיר...
יַחְגֹּג כָּל מִי שֶׁאֵין בְּרִשׁוֹתוֹ לֹא זְכוּרֹן
וְלֹא יֶרַח נְגֻהוֹת.

אֵל נָא תוֹבֵס! אֵל תְּנַצַּח! הִיָּה נָא בֵּין
לְבֵין תָּלוּי, הֵן אִם תוֹבֵס תְּבִיס אוֹתָנוּ וְאָף אִם
תְּנַצַּח תְּבִיס אוֹתָנוּ וְתַהֲרֵס אֶת הַיְכָלָנוּ אִם כֵּן
הִיָּה נָא מִתְּחִי וְחִי־מֵת. יִמְשִׁיכוּ נָא
הַכְּהֻנִּים בְּעֶסְוִקָם. הִיָּה אֵף רוּחַ עֲלוּמָה.

הַיָּתֵר נָא לְבִדָּה רָם וְנִשְׂא. כַּבֵּד הַזְּמַן הֵן לֹא
יִגַע בְּמִרְחָבָה רַב הַחַיּוֹת. עֲלֵה אֵל רוּם כָּכֵל שִׁיְהִיָּה לְאֵל יָדָה
הַרִי הַנֶּה הַטּוֹב שֶׁבְּקִדּוֹשָׁנוּ. הִיָּה רְחוֹק כָּכֵל שִׁיְהִיָּה לְאֵל יָדָה,
כְּדִי שֶׁנַּחֲזֶה בַּהֲתַגְלוֹת בְּצֻלָּה שֶׁמִּפְתּוֹ אֲרַגְמֵנִית.
עֲלֵיָה הַשְּׁלוֹם בַּיּוֹם שֶׁבוּ נוֹלְדָת בְּעִיר הַשְּׁלוֹם,
וּבַיּוֹם בוּ מֵת וּבַיּוֹם בוּ תְּקוּם לַתְּחִיָּה מַחְשַׁכַת הַמּוֹת
חִי!

גליון 257, יולי 2001

מערבית: לאה גלזמן